

4

Wisting se rozhodl, že krabice uskladní u sebe doma v suterénním pokoji, který beztak vůbec nepoužíval a který měl zděné stěny a jen dvě úzká okénka vysoko u stropu. Proto teď zacouval co možná nejbliž ke dveřím svého domu v ulici Hermana Wildenveye a Mortensen udělal totéž.

Krabice z auta postupně vykládal a pokaždé přitom zalétl pohledem k domu stojícímu dole v zatáčce, v němž bydlela jeho dcera. Kdyby se tu náhodou objevila a začala se vyptávat, nedokázal by jí pořádně odpovědět.

Technik, který měl instalovat zabezpečovací zařízení, přijel načas. Wisting zvolil jednoduchý alarm. Namontování varianty kombinované s požárním hlásičem by bylo komplikovanější a časově náročnější. Vysvětlil technikovi, že by si přál zajistit dveře a okna suterénního pokoje magnetickými kontakty a dovnitř že by chtěl namontovat kameru s detektorem pohybu. Ovládací panel požadoval umístit na stěnu hned za dveřmi. Nikde nechtěl mít nalepené štítky s nápisem, že dům je střežen alarmem. Dále žádal, aby při spuštění alarmu přišla zpráva přímo na jeho a také Mortensenův mobil a v domě se měla aktivovat siréna.

Mortensen se zdržel do doby, než byl alarm namontovaný. Wisting se mezitím vypravil pro počítačku bankovek.

Kamarád mu poskytl rychlou instrukci, jak se používá. Bylo potřeba nastavit měnu, ale přístroj byl vybavený senzory, které dokázaly rozpoznat hodnotu vkládaných bankovek. Navíc uměl s pomocí infračervených paprsků a UV záření automaticky odhalit falzifikáty. Dokázal spočítat tisíc dvě stě bankovek za minutu. Výsledek se tiskl na samostatné tiskárně, kterou bylo potřeba k počítačce připojit.

Cestou domů se Wisting zastavil také v obchodě s kancelářskými potřebami, kde podle Mortensenových pokynů koupil deset velkých lepenkových krabic a lepicí pásku. Po návratu byl už alarm namontovaný. Wisting se zadíval na dva detektory situované v protilehlých rozích místnosti.

„Musel jsem zvolit kód,“ řekl Mortensen a na ukázkou vyťukal na ovládacím panelu čtyři číslice. „1808. To je dnešní datum. Osmnáctého srpna.“

Alarm se rozpípal a rozblíkala se červená kontrolka. Mortensen kód vyťukal znovu. Pípání ustalo a rozsvítila se zelená kontrolka.

Stůl, který v místnosti stál, přistrčili ke zdi. Wisting na roh desky postavil počítačku a Mortensen zatím složil nové krabice a vysvětlil mu, jak budou postupovat.

„Peníze přepočítáme a přendáme je do prázdných krabic, abychom přesně věděli, kolik jich je a jakých. Otisky prstů na krabicích můžu zajistit tady, otisky na penězích vlastně taky, když na to přijde, ale přesto vybereme pár vzorků a ty pošleme do laboratoří Kriposu.“

Než se stihli pustit do práce, ozval se zvonek.

Wisting došel do předsíně a pohledem do okénka vedle domovních dveří zjistil, že přišla Line s Amálkou.

„Ty máš zamčeno?“ podívala se dcera.

Wisting předstíral, že se věnuje vnučce, která se mu vrhla kolem krku. Obvykle totiž nezamykal. Kdykoli Line s Amálkou dorazily na návštěvu, mohly rovnou vejít.

„Něco s Mortensenem děláme,“ odpověděl neurčitě a vyhodil vnučku do vzduchu. Vykvikla a rozesmála se.

„Udělalys jsme ledový čaj,“ zvedla Line džbán. „A trochu jsme ti přinesly.“

Když si ho od ní Wisting bral, kostky ledu zacinkaly.

„To je od vás milé,“ řekl, ale zůstal stát ve dveřích.

Nastala odmlka.